

[Dyremose]

fuld beskæftigelse, så kunne den altid fastholdes.

Der er en risiko for, at vi nu kører videre i det gamle spor: der er stor arbejdsløshed, og derfor tror vi ikke på, at det bliver muligt at genskabe fuld beskæftigelse. Jeg vil godt understrege, at det ikke er nemt, og at det ikke kommer lige nu, men det kan lade sig gøre, bl.a. fordi tilgangen til arbejdsmarkedet bliver væsentlig mindre. Ungdomsårgangene, som kommer ind på arbejdsmarkedet, falder fra 85.000-90.000 for øjeblikket til ca. 70.000, antallet af pensionister stiger fra 82.000-90.000 med ca. 36.000, erhvervsfrekvensen for kvinder, som er steget kolossalt fra 1967 over 1972 og til 1979, er nu næsten nået op på mændenes erhvervsfrekvens, det vil sige, at der ikke kommer en ekstraordinær tilgang af kvinder. Alle disse faktorer arbejder i retning af, at der kommer en mindre tilgang til arbejdsmarkedet, og derfor skulle det blive nemmere at løse beskæftigelsesproblemet.

Den næste indvending, man vil møde, er: ja men den internationale udvikling, den økonomiske krise, vil gøre det umuligt for den private sektor at erobre den markedsandel på verdensbasis, som skal til. Hvorfor nu det? Danmarks eksport i perioden 1976-78 er mindre end 1 pct. af verdenshandelen. Hvis vi i de 3 år skulle have haft ligevægt på betalingsbalancen, skulle vi kun have haft en eksportandel på 1,12 pct. mod de 0,96 pct., som vi havde, altså en stigning i nettoeksporten på 17 pct. Til sammenligning steg Japans markedsandel i den samme periode fra 6,8 pct. til 7,6 pct., det vil altså sige en stigning på 0,8 pct. eller en stigning, der svarer til over 80 pct. af hele Danmarks eksport. Så selvfølgelig kan det lade sig gøre, hvis man tilrettelægger en strategi - som den nye regerings strategi, således som denne er kommet til udtryk i indkomspolitikken, i besparelserne, i det tilhørende rentefald, i uddannelses-tilbuddene, i forskningsplanen og i investeringsprogrammet. Hvis man tilrettelægger en sådan strategi, hvis man fastholder en forbedring af konkurrenceevnen, så kan man. Selv om det ikke er nemt, og selv om det ikke går hurtigt, og selv om det kan gøre ondt undervejs, så kan man fastholde et perspektiv, der hedder, at også kommende generationer kan opleve et samfund med fuld beskæftigelse. Det mener jeg egentlig at vi er

forpligtede til over for de kommende generationer: at give dem det perspektiv, at de får chancen for at leve i et samfund, hvor der kan skabes fuld beskæftigelse.

Ivar Hansen (V):

Jeg synes, det er forståeligt, at hr. Svend Auken m.fl. har rejst denne debat. Det er forståeligt af flere grunde, men det er først og fremmest forståeligt på baggrund af, at hr. Svend Aukens egne resultater som arbejdsminister i en socialdemokratisk regering gennem flere år på det område, vi diskuterer i dag, i realiteten har været få og små, hvis man ser på nettovirkningerne af den indsats, tidligere socialdemokratiske regeringer har udført på dette område. Hr. Svend Auken har jo måttet notere en fortsat stigning i arbejdsløsheden år for år. Det er jo baggrunden.

Det er i og for sig også forståeligt, at hr. Svend Auken rejser debatten på dette tidspunkt, hvor regeringen har forelagt en omfattende politisk plan, som også i høj grad vil forbedre beskæftigelsen. Det er også et tidspunkt, hvor regeringen allerede har fået en del af sin politik igennem folketinget, hvilket vil trække i den samme retning.

Må jeg straks slå fast, at der findes ingen kunstige og lette genveje til en varig forbedring af beskæftigelsen. Den kendsgerning tror jeg at vi her i folketinget bør se i øjnene. Vi må også se i øjnene, at det derfor må være slut med beskæftigelsesplaner, der kunstigt puster - eller ofte forsøger at puste - gang i beskæftigelsen.

I den debat bør der også indgå forskellige tal og oplysninger om baggrunden for den udvikling, vi har haft og fortsat har. I så henseende er der forskellige ting, der fortsat er ved det gamle, hvis man kan sige det på den måde, nemlig det forhold, at der fortsat er en stigende beskæftigelse i den offentlige sektor og en faldende beskæftigelse i den private sektor. Det er klart, at det er en udvikling, der må vendes.

Igennem de seneste år har vi i folketinget vedtaget indtil flere beskæftigelsesplaner. Hovedresultatet heraf har været en fortsat forskydning fra privat til offentlig ansættelse. Det er også en udvikling, som nødvendigvis må øge de offentlige udgifter. Den vej kan vi ikke fortsætte. Det har finansministeren alle-